

EGY NAPON, MIKOR A 12.T-NEK SEMMI DOLGA NEM AKADT...

Ez azért persze nem igaz, mert mostanában nagyon sokat tanulunk, de arra azért jutott időnk, hogy izguljunk a várva-várt erdélyi bennmaradás hétvégénk miatt.

Ha kimondtuk ennek a gyönyörű, vadregényes tájnak a nevét, szinte mindenki szeme felcsillant. Külföld, de mégsem. Mondhatni, inkább hazamentünk.

Március 12-én, pénteken hajnalban 3 óra és negyed 4 között fiúknak és lányoknak egyaránt kipattant a szeme, és azzal a lendülettel ugrott ki az ágyból. Négykor már be volt pakolva minden csomagunk a buszba.

Indulás! A határ eléréséig természetesen mindenki a legszebb álmainak alvását folytatta...

Az első nagyobb megálló Nagyváradon esett meg: megnéztük a Székesegyházat. Vissza a buszba körülbelül egy órára. A következő látványosság Bánffy-hunyad Református temploma lett volna, de először engednünk kellett a városka határában húzódó paloták "csodálásának". (Valójában lakóháznak épült rettenetesen csicsás, tornyokkal ellátott villák voltak.) A templom sokkal szebb volt, és legalább visszaállította a szépérzékünket... A lelkész olyan ízesen beszélt, hogy meg is jött tőle az étvágyunk. A Király-hágón tehát bekaptuk szendvicseinket, utána szieszta gyanánt hógolyóztunk egy kicsit.

Kolozsvárott megtekintettük a Hunyadi házat és Szent Mihály templomát. Osztályfőnökünkről kiderült, milyen tehetséges az idegenvezetésben is. Szerintem sokunkra több tudás ragadt, mint egy történelem órán :) Este fél kilenc tájban (hazai időben mérve fél nyolc) megérkeztünk Zetelakára, ahol pohárköszöntővel és nagyon finom kaláccsal vártak minket. Eztán megismerkedtünk azokkal a családokkal, akik elszállásoltak minket a következő 3 napban. Nagyon vendégszeretőek és kedvesek mindannyian. Teljesen magyar falu Erdély szívében, és ami még jobb, hogy nem egy előregedett település. A fiatalok is kitartanak. Elkaptam egy ifjú anyuka mondatát: "Sándorkám feltolta a babakocsit vitézül!" Azt hiszem mindannyian nagyon jól aludtunk a hosszú út után.

Másnap kilenckor indultunk útnak Szejkére meglátogatni Orbán Balázs, a legnagyobb székely nyugvóhelyét. Klára, egy zetelaki történelem-tanárnő kalauzolt minket. Főképp mesélt, de úgy, hogy esélyünk sem volt nem odafigyelni és magunkba szívni a legendákba csepegtetett történelmi információkat. Farkaslakán meglátogattuk Ábel szülőatyjának, Tamási Áronnak nyugvóhelyét. Korondon megcsodálhattuk a kézzel készített porcelánedényeket, egyénileg szőtt ruhákat. Ki-ki vett is magának az út szélén kirakodó árusoktól. A nap fénypontja mégiscsak Parajd sóbányája volt. Szó szerint bele tudtunk harapni a levegőbe és milyen meglepő: sós ízt tapasztaltunk... Soha nem voltam még föld alatti kápolnában. Nagy élmény volt. Estére kelve beugrót játszottunk az egyik család nappalijában. Tökéletesen elfér a sok jó gyerek a régi parasztházban.

Harmadnap az első megállónk a Tolvajos-hágón volt. Egy kedves román családnak köszönhetően helyi kifejezéssel élve sikulándoztunk egy kukás zacskón. Csíksomlyón megérinthettük a boldogságos Szűz Mária lábát. Áldást kérhettünk a magyarok nagyasszonyától. Ennek utána átsétáltunk a Békás-szoroson és rettenetesen aprónak éreztünk magunkat, ám ez a roppant magasságú sziklák között inkább gyönyörrel töltött el bennünket. A gyaloglás "jutalma" a Gyilkos-tó volt. Én személy szerint csak képen láttam a tó lenyűgöző szépségét, de most járhattam rajta! Sőt mi több, székely kifejezéssel élve osztályos szintű hógomolyázást rendeztünk a jégen! Este pánkóval, magyartalanabbul fánkkal laktunk jól.

A csúcs a következő nap volt a Hargita csúcsán. Természetesen a Madarasi Hargitáról beszélek. Térdig érő hóban és egy szál pulcsiban égett le az egész osztály... Mondanom se kell mennyire lenyűgöző látvány fogadott... Életre szóló élmény volt számomra. Lágy szellő

simogatta arcunkat, lábunk ropogott a hó alatt, csak mentünk, mentünk, úgy éreztük repülünk. Este táncos mulatságot rendeztünk, de másnap már nem voltunk olyan vidámak. A visszautazás napja... Nem akartam elmenni "otthonról", és ezzel nem csak én voltam így. De eljött a búcsú pillanata is, amikor megköszöntük a vendéglátást és célba vette strapabíró buszunk a másik otthonunkat. Megálltunk a marosvásárhelyi Kultúrpalotában megnézni a képtárat és belehallgattunk egy szimfonikus zenekar próbájába is. Az utolsó megállónk a fehéregyházi Petőfi emlékműzeum volt. Március 15-e lévén nem is tudtunk volna szebben megemlékezni. Kiváló szavalónk Zoli elmondta a Nemzeti dalt, majd elénekeltük a Himnuszt. Mindez a segesvári csatahelyen igen emelkedett hangulatot kölcsönzött mindannyiunknak. Az időzónaváltásnak köszönhetően nyertünk egy órát a hazaérkezésnél.

Így telt a hosszú hétvégénk. Az emlékeken kívül valami varázslatos dolgot is hagyott bennünk ez a kirándulás. Azt még nem tudom szavakba önteni, hogy mit, csak annyit tudok, hogy hálás vagyok ezért a lehetőségért. Örülök, hogy a Neumannban minden Arany Jánosos diák megtapasztalhatja ezt.

Tósi Julianna 11.b

